

berørt, forsaavidt samme kommer i umiddelbar Berørelse med Ægteffabets Stiftelse, endnu tilføie et Par Ord om det aldeles Utilfredsstillende, som de i saa Henseende foreslaaede Bestemmelser ogsaa fra andre Sider medføre. I den Forudsætning, at det sidste Led i § 9, der er indkommet ved et under Sagens 3die Behandling i Folkethinget stillede Forslag, er, i Overeensstemmelse med Forslagsstillerens Hensigt, at forstaae om alle de i Paragraphen omhandlede Bestemmelser om Børnenes Opdragelse, saa er vistnok det, der maatte fremfalde meest Anstød ved disse Bestemmelser, derved blevet afhjulpet. Men, foruden at Stedet, hvor hiint Tillæg er anbragt, maaskee kunde føre til en indskrænkende Fortolkning af samme, hvilken vi dog med Hensyn til Udtrykket „i ethvert Tilfælde“ ikke vilde finde berettiget, saa blev der dog endnu Udskilligt tilbage i Paragraphen, som vilde trænge til Afændring eller nærmere Bestemmelse. Det vilde nemlig baade være forargeligt og for Børnenes moralske og religiøse Dannelse høist fordærveligt, om der idelig og paa ethvert Trin af dens Udvikling kunde vedtages en Forandring i den Bestemmelse, der engang var tagen om den Tro, hvori de skulle opdrages. Paragraphen giver og Stof til Tvivl om den Indflydelse, man kan tillægge det, naar begge Forældre eller een af dem, efter Ægteffabets Stiftelse, maaskee og efter at et Barns religiøse Underviisning er begyndt, træde ud af Folketirken eller af hvilket som helst andet Troessamfund, hvortil de paa hiin Tid hørte, maaskee endog ganske forsagede den christne Tro, blandt hvis Betsendere de forhen havde været. Slige Forandringer, som endog kunne foregaae flere Gange med samme Person (thi Lovudkastet indeholder aldeles Intet, der svarer til hvad andre Love have anordnet til nogenlunde Betryggelse for, at der er Alvor og Sandhed i sliq Overgang), give Anledning til de vanstelligste Spørgsmaal, saavel med Hensyn til det indbyrdes Forhold mellem Ægteffolkene, hvor det er den ene af dem, der stifter Tro, som med Hensyn til den Omfarg, de skyldte Børnene. Det vilde vistnok være aldeles utilraadeligt, om en Lov vilde gaae ind paa den forviklede Casuistik, hvorpaa man kan komme ind, naar man vil

betænke alle de forskjellige Muligheder, som her kunne møde. Men det foreliggende Lovudkast henleder netop Tanken paa deslige Forvillinger, om hvis Løsning paa en taalelig Maade man saaledes billigt maatte spørge, naar man ellers skulde gaae ind paa Loven. Der turde ikke være nogen anden Udvei, end at et af Staten anordnet og ledet Bærgemaal maatte faae den afgjørende Bestemmelse under sliqe Forhold; men Paragraphen har blot hjemlet en saadan Indgriben for det Tilfælde, at den ene Ægtefælle efter den andens Død, eller efter at denne havde tabt sin Myndighed over Børnene, maatte ønske at faae Forandring i den oprindelige vedtagne Bestemmelse. Selv for dette Tilfælde turde Forfristen endda ikke være tilfredsstillende, blandt Andet, fordi den aldeles ikke udtaler nogen Grundsætning, hvorefter Cultusministeriet, hvem den endelige Afgjørelse med Føie er overladt, herved skulde have at forholde sig, eller indeholder Noget om den forudgaaende Behandling eller Undersøgelse, Loven maatte andetsteds underkastes, inden den kunde naae til den høieste Regeringsmyndighed, eller om de overordentlige Foranstaltninger, der under disse Forudsætninger maatte være fornødne.

Endskjøndt Udcastet i § 11 har villet sørge for, at de Børn, der opfores udenfor et ordnet Religionsfamfund, dog ei skulle være uden al moralsk og religiøs Dannelse, turde dog det Middel, som det har valgt for dette Diemed, være lidet skiftet til at berolige den, som lader sine Tanker falde enten paa disse Børns aandelige Vel eller paa de Farer, hvorfor Borgersikkerheden udsættes. Paragraphens Bestemmelser kunne maaskee antages at give nogenlunde Betryggelse for, at saadanne Børn, lige med andre, vilde erholde den nødvendige Færdighed i Læsning, Skrivning og Regning, og hvad der ellers udenfor Religionen hører til Almueunderviisning. Men hvad Paragraphen ved Siden deraf indeholder om, at de ei maae savne Oplysning om de moralske og almindelige religiøse Begreber, samt at de, forsaavidt de høre til et christeligt Troessamfund, skulle have Kundskab i Bibelhistorien, er i høieste Grad løst og ubestemt. Bedømmelsen bliver derhos uden enhver veiledende Forfrift